

раше тъй бързо, че конетѣ му все се мѣтаха въ галопъ.

— Страхъ го е да не го стигна, — каза си Татаръ-Христо. — Ами! Дава не съмъ лудъ да го гоня...

Съ Консула тѣ имаха стара вражда. Най-напредъ бѣха се поскарали, когато Консула бѣше го подмамилъ да идатъ да вадятъ имане въ единъ чуждъ дворъ въ Чамурлий. Нощно време бѣше, стопанинътъ ги усѣти, стреля и тъй ги изплаши, че отъ много бѣгане Татаръ-Христо се разболѣ и лежа боленъ два месеца. После дойде друга случка. Консула бѣше не само иманяръ, но и ходѣше на ловъ — безъ билетъ, съ една стара рѣждясала пушка. Татаръ-Христо сжщо бѣше авджия. Подъ Сираковата мелница имаше единъ гьолъ, кждето понѣкога прелитаха диви юрдечки. Веднажъ Консула, следъ като се бѣше скиталъ напраздно изъ кѣра, излѣзе на баира надъ мелницата и видѣ, че въ гьола, тъкмо въ срѣдата, бѣше кацнала една дива юрдечка. Той се смѣхна долу, кри се, присламча се, пълзѣ. Най-после екна страшенъ грѣмъ и ехото го повтори нѣколко пѣти. Презъ дима Консула видѣ, че юрдечката бѣше се превърнала възнакъ въ водата, съ сгърчени крака нагоре. Докато мислѣше какъ ще я извади, току предъ неговъ изтрѣстиката изскочи Татаръ-Христо и, безъ да го погледне, бързо-бързо започна да дѣв